

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 12/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 2 lutego 2018r. sygn. akt II K 31/17.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami				

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść wyrażający się w stwierdzeniu, że nie wykazano iż przedmiotowe substancje, których wprowadzenia do obrotu lub przygotowanie do wprowadzenia do obrotu zarzucono podejrzanym, są szkodliwe dla zdrowia i życia ludzi w rozumieniu art. 165 § 1 pkt 2 kk, gdy zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego analiza przedstawionych dowodów prowadzi	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	do wniosku odmiennego.			
<p>Obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 165 § 1 pkt 2 kk poprzez przyjęcie, że do wyczerpania znamion wymagane jest sprowadzenie niebezpieczeństwa powszechnego, a nie - jak w treści tego przepisu niebezpieczeństwa dla wielu osób, oraz że nie wyczerpane zastało znamię wprowadzenia do obrotu, gdy wykładnia art. 165 § 1 pkt 2 kk zgodna z aktualnym stanem, prawnym prowadzi do wniosku odmiennego.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Obraza przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 168 § 1 kk poprzez przyjęcie, że do wyczerpania znamion wymagane jest przygotowanie do przestępstwa polegającego na sprowadzeniu niebezpieczeństwa powszechnego, a nie - jak w treści tego przepisu niebezpieczeństwa dla wielu osób, oraz że nie wyczerpane zastało znamię</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			

<p>przygotowania do wprowadzenia do obrotu, gdy wykładnia art. 168 kk zgodna z aktualnym stanem prawnym, prawnym prowadzi do wniosku odmiennego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Charakter zarzutów odwoławczych podniesionych w apelacji prokuratora i ich wzajemne, ścisłe powiązanie, otworzyły Sądowi Apelacyjnemu drogę do ich łącznego omówienia.</p> <p>Rozważania na tę okoliczność poprzedzić wypada ogólną refleksją, iż przedmiotowa sprawa posiada już swoją dość długą historię, która po dwóch wyrokach Sądu Apelacyjnego (najpierw tym uchylającym zaskarżony wyrok, następnym zaś utrzymującym go w mocy) uwieńczona została wyrokiem kasatoryjnym Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2020 r.</p>			

w sprawie V KK
374/19.

W istocie w tym
ostatnim orzeczeniu
Sąd Najwyższy objął
swoją analizą
problematykę
stanowiącą esencję
skargi apelacyjnej
rzecznika oskarżenia
publicznego, a
jakkolwiek z
formalnego punktu
widzenia jej
przeprowadzenie
zalecił Sądowi
odwoławczemu w
ponownym
postępowaniu
apelacyjnym, to
faktycznie jej wynik
określił, rzec można,
że praktycznie
przesądził.

Ostatnia konstatacja
okazuje się tym
bardziej
uprawniona, że
Sąd Apelacyjny w
niniejszym składzie
prezentuje tożsame
spojrzenie na
wszystkie kwestie
omawiane w
przywołanym
judykacie, a na
domiar tego
identycznie
potraktowane
zostały one już
w całym szeregu
innych orzeczeń
Sądu Najwyższego i
Sądów
Apelacyjnych, które
zapadły po wydaniu
wyroku Sądu
Okręgowego

stanowiącego przedmiot procesowego zainteresowania w rozpatrywanej sprawie.

Odnosząc się wprost do racji przedstawionych w apelacji prokuratora najpierw odnotować wypada, że substancje stanowiące przedmiot czynów zarzucanych wszystkim oskarżonym w tym postępowaniu posiadają bezsprzecznie cechę szkodliwych dla zdrowia i życia ludzi w rozumieniu art. 165 § 1 pkt. 2 k.k.(i art. 168 k.k.).

Wynika to wprost z opinii sądowno - toksykologicznych (a po dowód ten sięgano czterokrotnie) - pisemnych znajdujących się na kartach 138-141, 533-536 i 2466-2470, a także ustnej złożonej w toku rozprawy głównej na karcie 4062-4066.

Autor tych ekspertyzy w sposób gruntowny, szeroki, rzetelny omówił właściwości fizyko-chemiczne

wszystkich substancji objętych procesowym zainteresowaniem Sądów obu instancji – 3 (...), C., P., (...), (...), E. i (...) oraz wpływ ich zażycia na organizm człowieka i potencjalne negatywne skutki dla zdrowia i życia konsumentów.

W konsekwencji za zbędne uznać wypada powtarzanie przedstawionych na tę okoliczność wniosków biegłego sądowego ponad ogólną refleksję, iż, poza tą o nazwie (...), pozostałe substancje zostały objęte załącznikami do ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii zawierającymi wykaz substancji psychotropowych i środków odurzających, co w sposób rzecz można najlepszy z możliwych odzwierciedla ich szkodliwość i poziom zagrożenia dla życia i zdrowia generowany ich spożyciem (refleksja biegłego, iż świadczy to o trafności jego ocen, spotyka się z aprobatą Sądu Apelacyjnego). Z

kolei związek (...) wykazuje toksyczne efekty zażywania podobne do (...), tyle tylko, że mniej nasilone, choć i w jego przypadku dawkę niebezpieczną, po której dochodzi do wystąpienia silnych efektów stanowiących zagrożenie dla zdrowia i życia ludzi, biegły określił na poziomie 500 mg.

W tym miejscu zaznaczyć wypada, iż biegły z zakresu toksykologii efekty toksyczne, tzn. uboczne poza działaniem narkotycznym, powiązał z przekroczeniem dawek granicznych - dla 3 (...) i C. (...) mg, (...) 100-300 mg, (...) i (...) -50 mg, zaś (...) 500 mg, rzecz natomiast w tym, iż bardzo wyraźnie podkreślił jednocześnie, że już po zażyciu typowej porcji tych substancji (reakcje osobnicze) mogą wystąpić u konsumenta objawy niepożądane (przykładowo dla 3 (...) to uszkodzenie (...), zaburzenia funkcji układu sercowo - naczyniowego takie,

jak arytmia, spadek/
wzrost ciśnienia,
nawet zatrzymanie
akcji serca, a także
objawy typowe dla
tak zwanego zespołu
serotoninowego -
drgawki, niepokój,
lęk , nudności,
wymioty, biegunka,
halucynacje,
sztywność mięśni,
hipertermia,
nadmierna
potliwość, szerokie
żrenice,
bezsenność).

Dla porządku
odnotować wypada
z tej perspektywy,
iż w aktach sprawy
zgromadzono cały
katalog innych
dowodów
dokumentarnych,
które okazują się
procesowo
przydatne,
pozwalają na
pozytywną
weryfikację opinii
sądowo -
toksykologicznych,
przekreślają
możliwość
zidentyfikowania w
nich jakichkolwiek
luk, deficytów,
mankamentów,
potencjalnej
sprzeczności bądź to
wzajemnej, bądź też
z innymi dowodami.

Jakkolwiek nie
posiadają one
charakteru
pierwszoplanowego,
tym niemniej opinia

Institutu Ekspertyz Sądowych sporządzona do innej sprawy karta 225-228, opinia kryminalistyczna karta 2089- 2103, opinia toksykologiczna karta 2403-2412, pismo Głównego Inspektoratu Sanitarnego wraz z pismem (...) Institutu (...) karta 210-224 i raport GIS karta 1966-1987 przekonują, iż argumentacja przedstawiona w przywołanych wcześniej opiniach sądowo - toksykologiczne nie posiada charakteru odosobnionej, przeciwnie, rysuje w sposób powszechnie przyjmowany spojrzenie na rynek tzw. dopalaczy, ich szkodliwość i konieczność zwalczania procederu wprowadzania ich do obrotu wiodącego bezpośrednio do destrukcyjnych skutków dla zdrowia i, niestety, życia osób je spożywających.

W tym miejscu odnotować należy, iż z wyjaśnień B. A., R. M. i A. D. wynika, że substancje stanowiący przedmiot

zarzucanej
oskarżonym
przestępczej
działalności miały
być porcjowane i
dystrybuowane po
0,5 g (500 mg !),
a w konsekwencji
lokować należy to
w górnych rejonach
skali zastosowanej
przez autora opinii
sądowo -
toksykologicznych,
co bezspornie
prowadziło do
powstania
niebezpieczeństwa
dla życia i zdrowia
ludzi absolutnie
realnego,
pozbawionego
pierwiastka
abstrakcyjności, a
na domiar tego w
rozmiarze budzącym
po prostu grozę.

Dalej podkreślić
wypada, iż
wprowadzenie do
obrotu środków
zastępczych
zdefiniowanych
przez ustawę z dnia
29 lipca 2005 r.
o przeciwdziałaniu
narkomanii
stanowiąc może, rzecz
jasna w określonym
układzie
okoliczności
faktycznych w
konkretnej sprawie,
realizację znamion
ustawowych czynu
inkryminowanego w
art. 165 § 1 pkt. 2
k.k. (i art. 168 k.k.),
a w konsekwencji

generować odpowiedzialność prawnokarną niezależnie od tej o charakterze administracyjnym w trybie art. 52a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd Najwyższy takie spojrzenie na tę kwestię przedstawił nie tylko w orzeczeniu kasatoryjnym wydanym w przedmiotowej sprawie, ale przykładowo także w postanowieniu z dnia 8 października 2020 r. w sprawie III KK 300/19, wyroku z dnia 16 lipca 2019 r. w sprawie III KK 190/18 i poniekąd w postanowieniu z dnia 15 września 2020 r. w sprawie V KK 262/20.

W tym miejscu, zresztą tylko w ślad za poglądem Sądu Najwyższego zaprezentowanym choćby w postanowieniu z dnia 4 sierpnia 2020 r. w sprawie V KK 478/19, warto zaznaczyć, iż realizacja znamion przestępstwa określonego w art. 165 § 1 pkt. 2 k.k. oznacza zaistnienie skutku w

postaci narażenia na niebezpieczeństwo życia lub zdrowia wielu osób, a zatem zarówno zdarzenia wymienionego w tym przepisie, jak i stanu niebezpieczeństwa powszechnego stwarzanego zachowaniem sprawców. W tym stanie rzeczy całkowicie drugorzędna okazuje się kwestia braku ujawnionych konkretnych skutków przestępczego proceduru oskarżonych dla zdrowia i życia ściśle określonych osób, jako że nie może to być utożsamiane z deficytem skutku w postaci narażenia na niebezpieczeństwo. Żadną miarą analizowany przepis nie penalizuje niebezpieczeństwa o charakterze bezpośrednim, ale takie, które posiada cechę realnego i konkretnego. Sprawcy nie mają sprowadzić bezpośredniego niebezpieczeństwa, lecz niebezpieczeństwo, a zatem stan zagrożenia, który nie musi wcale przedstawiać się jako nieuchronny,

oczywisty, pewny, niemożliwy do uniknięcia, jako że art. 165 k.k. nie zawiera pojęcia uszczerbku na zdrowiu, ale wskazuje właśnie na niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia. W konsekwencji wystarczająco okazuje się jedynie wystąpienia zagrożenia dóbr wymienionych w tym przepisie (tu odnotować wypada, iż wystąpienie niektórych najdalej idących skutków - śmierci człowieka lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu wielu osób inkryminowany jest w art. 165 § 3 k.k.). Sąd Okręgowy wadliwie wyłożył te zagadnienia, niewłaściwie je zinterpretował, nie odkodował intencji ustawodawcy, przyjął błędne założenie, iż obrót tzw. dopalaczami nie był przez ustawodawcę penalizowany w datach zarzucanych oskarżonemu przestępstw, skoro odpowiedzialność za to nie wynikała z ustawy przeciwdziałaniu narkomanii.

Żadną miarą nie sposób mówić tutaj o braku racjonalności prawotwórcy, opóźnieniu w reakcji na obrót środkami zastępczymi w obliczu zmieniającego się nieustannie rynku, prokurator zaś wnosząc w przedmiotowej sprawie akt oskarżenia ustawodawcy wcale nie próbował zastąpić.

Przepis art. 165 § 1 pkt 2 k.k. pozwalał na skuteczne ściganie tego procederu w dacie wydania zaskarżonego wyroku, na domiar zaś tego, bo i o tym trzeba wspomnieć, wymagał autonomicznego, oderwanego od ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, potraktowania pojęcia wprowadzenia do obrotu.

Właściwie we wszystkich przywołanych wcześniej judykatach Sąd Najwyższy przyjął, iż unormowanie to inkryminuje zarówno pierwotne, jak i wtórne

wprowadzenie
dopalaczy do obrotu,
bez znaczenia z
tej perspektywy
pozostaje ilość
ogniw w łańcuchu
dystrybucji i pozycja
w nim finalnego
konsumenta,
kwestia tego, czy
sprzedaż odbywała
się hurtowo,
detailed, czy też
dochodziło do
nieodpłatnego
przekazania
niebezpiecznych
substancji.
Niezależnie zatem
od mnogości
pośredników,
przeznaczenia
środków
zastępczych czy to
do dalszego obrotu,
czy do sprzedaży,
bądź udzielenia
docelowemu
odbiorcy, wszystkie
działania mieszczące
się w tym, czasami
bardzo szerokim,
wieloetapowym,
wymagającym
organizacyjnie i
logistyczne,
procederze generuje
odpowiedzialność w
oparciu o art.165§
1 pkt 2 k.k. (i
w konsekwencji art.
168 k.k.).

Oczywiście zupełnie
inaczej od Sądu
Okręgowego
rozumieć należy
kwestię
sprowadzenia
omawianego

niebezpieczeństwa dla wielu osób.

W istocie nie sposób mówić tutaj o niebezpieczeństwie powszechnym w ujęciu zaprezentowanym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a zatem poniekąd abstrakcyjnym, masowym, wszechobecnym.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego i Sądów Apelacyjnych wykreśliło pojęcie wielu osób, za utrwalony w nim uznać należy na tę okoliczność pogląd o dziesięciu osobach, choć i on nie ma charakteru sztywnego i w określonych stanach faktycznych może odnosić się do mniej licznego kręgu.

W rozpatrywanej sprawie tymczasem poziom niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia konsumentów wynika wprost ze skali przestępczej działalności będącej udziałem wszystkich oskarżonych, z matematycznego punktu widzenia ilorazu masy środków zastępczych

będących przedmiotem przestępstw zarzucanych każdemu z nich i porcji, w których były dystrybuowane do konsumentów. W tej płaszczyźnie stwierdzić wypada, iż oskarżeni realizowali swój proceder z rozmachem (tu oczywiście uwzględnić należy ich różną pozycję i zaangażowanie), generowali zagrożenie wynikające z dyspozycji art. 165 § 1 pkt 2 k.k. nie tylko dla wielu, ale rzecz można, że naprawdę dla bardzo wielu osób, które środki zastępcze od nich pochodzące zażywali (obrazowo przedstawia to ta część opinii sądowno - toksykologicznych, w której wyliczono ilości porcji środków zastępczych, których przygotowanie do spożycia było możliwe). Rzecz jasna zgoda konsumentów na spożywanie, a ściślej rzecz mówiąc zażywanie, bo przecież do organizmu można było je sprowadzić w różnoraki sposób, nie wpływa tak na zakres, jak i

charakter
odpowiedzialności
prawnokarnej
oskarżonych.

Posiadali oni
świadomość celów
przedsięwzięcia, w
której się uwikłali i
środków, które do
ich realizacji miały
służyć.

Jakkolwiek
stanowiące
przedmiot obrotu
dopalacze były
opatrywane
zastrzeżeniem, że
nie nadają się one
do spożycia, tym
niemniej było ono
fikcyjne, oskarżeni
traktowali je jako
podstawę do
uniknięcia
odpowiedzialności
(i administracyjnej,
i karnej), co zresztą
najlepiej przekonuje
o ich intencjach,
zamiarach,
konsumenci zaś
ignorowali je,
bowiem nabywali
je właśnie przecież
po to, aby
się nimi odurzyć,
doświadczyć
odmiennych stanów
świadomości.

Informowanie
konsumentów, że
pozyskiwane przez
nich środki
zastępcze mają
służyć rzekomo do
kąpieli,
przewidywania

pogody, czy płukania kamieni polnych nie miało żadnego związku z rzeczywistym, nieobcym tak oskarżonym, jak i końcowym odbiorcom, przeznaczeniem, służyło upozorowaniu obrotu legalnymi substancjami, zbudowania fałszywego obrazu prowadzonej działalności, zakamuflowania charakteru oferowanego towaru w celu pozyskania możliwie najszerszego kręgu klientów i zmaksymalizowania oczekiwanego zysku.

Kluczowe w istocie okazało się nie to, że niezależnie od poziomu orientacji konsumentów i swobody w zakresie decyzji o zakupie i zażyciu dopalaczy, nigdy nie zakładali oni, bo w świetle elementarnych zasad doświadczenia życiowego i logiki zakładać nie mogli, wykorzystania dystrybuowanych substancji w sposób proponowany przez oskarżonych, ale ich właściwości fizykochemiczne i brak wiedzy co do składu,

a w konsekwencji generowanego przez nie zagrożenia dla życia i zdrowia nabywców.

Konsument nie miał podstaw do zakładania rzeczywistej toksyczności przyjmowanych substancji, skoro nie wiedział, co one zawierają (tu bardzo obrazowe okazują się wyjaśnienia M. R. na karcie 823, w których stwierdził on, że „zazwyczaj to, co ja zażywałem nie jestem w stanie określić składu chemicznego, nie miałem mikroskopu, aby zobaczyć, jaki to jest skład”), pozostawał w zaufaniu do osób zaangażowanych w obrót nimi, oczekiwał atrakcyjnych doświadczeń, poszukiwał doznań wynikających z odurzającego działania, ale przecież żadną miarą nie obejmował swoją świadomością potencjalnie koszmarnych skutków, rujnącego wpływu na własne zdrowie, a tym bardziej zagrożenia życia. W istocie oskarżeni utwierdzali

nabywców w przekonaniu, że nic się im nie stanie, oferowane substancji są bezpieczne, obrót nimi, nawet jeśli odbywa się pokątnie (a przecież nie zawsze tak było, skoro w Chorwacji sprzedaży dokonywano w założonym na te potrzeby sklepie), to żadnego szwanku im nie przynieście.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu kasatoryjnym z dnia 15 grudnia 2020 r. podkreślił, że nabywcy będą mieli możliwości świadomego dokonania wyboru sposobu użycia nabywanych produktów, w tym tzw. dopalaczy tylko wówczas, gdy wiedzę, jaki to produkt oraz że jest to produkt niebezpieczny dla życia i zdrowia.

W istocie dopiero w takiej sytuacji ryzyko negatywnych skutków wynikających ze spożycia tego typu produktów przechodziłoby na konsumentów, braliby oni odpowiedzialność za swój los we

własne ręce, mogliby skalkulować poziom generowanego dla nich niebezpieczeństwa i zdecydować, jak postąpić (tu odwołać można się dodatkowo do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2019 r. w sprawie III KK 190/18, w którym stwierdzono wprost, iż osoba wprowadzająca do obrotu szkodliwe dla zdrowia substancje nie odpowiada na podstawie art.165 § 1 pkt 2 k.k., jeżeli potencjalni nabywcy zostaliby poinformowani o szkodliwych dla zdrowia i życia skutkach użycia tych produktów przy uwzględnieniu faktycznego sposobu korzystania z nich, przez wskazanie rodzaju substancji znajdujących się w tym produkcie i ich właściwości, bądź w postaci właściwego oznaczenia na opakowaniu, bądź też poprzez informację udzielaną im ustnie przez sprzedawcę w chwili dokonywania zakupu).

W podsumowaniu stwierdzić należy, zdaniem Sądu

Apelacyjnego, iż Sąd merytorycznie właściwy dopuścił się rażącego naruszenia prawa materialnego, w sposób wadliwy dopatrył się w działaniach oskarżonych rzekomego braku znamion ustawowych odpowiednio czynów z art. 165 § 1 pkt 2 k.k. i art. 168 k.k., a w konsekwencji doszło w sposób chybiony do wydania wyroku uniewinniającego.

Jakkolwiek akurat ta problematyka nie stanowiła, z przyczyn natury oczywistej, przedmiotu zarzutów odwoławczych, tym niemniej podkreślić wypada, iż Sąd Apelacyjny procedujący w tym postępowaniu odwoławczym (prowadzone było ono w istocie po raz trzeci) akceptuje pierwszoinstancyjne ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy prawidłowo zrekonstruował przebieg wszystkich zdarzeń objętych, na skutek wniesionego przez prokuratora aktu oskarżenia, procesowym

zainteresowaniem Sądów obu instancji, zdemaskował charakter działalności i rolę w nim osób w nie zaangażowanych.

W konsekwencji drogę do wydania wyroku skazującego, oczywiście przy uwzględnieniu zgromadzonego dotychczas zasobu dowodowego, bowiem potencjalnie do postępowania mogą jeszcze zostać wprowadzone nowe dowody, które obraz ten byłyby w stanie zmienić, aktualnie otwiera przetransponowanie stanu faktycznego ustalonego przez Sąd ad meriti pod normy prawne art. 165 § 1 pkt 2 k.k. i art. 168 k.k., wykładane wszakże w omówiony wcześniej sposób (tu pogłębioną lekturę judykatów Sądu Najwyższego, przynajmniej tych przywołanych wcześniej, bo przecież nie wyczerpują one przedmiotowej problematyki, należy Sądowi Okręgowemu przy ponownym rozpoznaniu sprawy

zdecydowanie zarekomendować).			
Wniosek			
Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek kasatoryjny zawarty w apelacji rzecznika oskarżenia publicznego zasługiwał na uwzględnienie. Rzecz w tym, iż pierwszoinstancyjne ustalenia faktyczne w powiązaniu z właściwym rozumieniem pojęć szkodliwe dla zdrowia substancje, wprowadzenie ich do obrotu, spowodowanie na skutek tego niebezpieczeństwa dla życia lub zdrowia wielu osób, prowadzić winno w okolicznościach rozpatrywanej sprawy do przypisania oskarżonym sprawstwa i winy w			

płaszczyźnie
przepisów
odpowiednio art. 165
§ 1 pkt 2 k.k. i art. 168
k.k.

Procesowy zakaz ne
peius wysłowiony
przepisem art. 454
§ 1 k.p.k., stosownie
do którego Sąd
odwoławczy nie
może skazać
oskarżonego (tu
oskarżonych), który
został uniewinniony
w pierwszej
instancji, skutkował
koniecznością
uchylenia
zaskarżonego
wyroku i
przekazania sprawy
oskarżonych Sądowi
Okręgowemu do
ponownego
rozpoznania.

Dopiero w takim
układzie
procesowym
możliwe okaże się
wydanie wyroku
skazującego, do
czego drogę otwiera
dotychczas zebrany
materiał dowodowy
i zrekonstruowany
w oparciu o niego
przebieg zdarzeń
stanowiących
przedmiot
rozpatrywanej
sprawy, którego
subsumcja pod
normy
przywołanych wyżej
przepisów winna,
w ocenie Sądu

Apelacyjnego, jednak nastąpić.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
W rozpatrywanej sprawie winno dojść do wydania wyroku stwierdzającego sprawstwo i winę wszystkich oskarżonych, wydanie wszakże przez Sąd I instancji wyroku uniewinniającego przekreśliło możliwość sięgnięcia po takie rozstrzygnięcie w postępowaniu odwoławczym.		
5. ROZSTRZYGNĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Zwiężle o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiężle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
W toku ponownego rozpoznania sprawy Sąd Okręgowy winien mieć na uwadze rozważania Sądu Apelacyjnego wcześniej przedstawione, nie powinny być mu obce zapatrywania Sądu Najwyższego zaprezentowane tak w orzeczeniu kasatoryjnym w przedmiotowej sprawie, jak i innych przywołanych judykatach, które w istocie wytyczają			

ścieżkę
postępowania.

Rzeczą Sądu
merytorycznie
właściwego musi
być prawidłowe
odkodowanie w
działaniach
oskarżonych
znamion
zarzucanych im
przestępstw, wolne
od wad prawnych
i intelektualnych
rozumienie
wszystkich pojęć,
które się na nie
składają.

Powody uchylecia
zaskarżonego
wyroku otwierając
szeroko drogę do
skorzystania z
dyspozycji art. 442 §
2 k.p.k., pozwalają,
przynajmniej póki
co, Sądowi
Okręgowemu na
ograniczenie się do
odebrania wyjaśnień
od oskarżonych (o
ile stawią się na
rozprawę główną) i
ujawnienia
dowodów
dokumentarnych,
ewentualnie też
wyselekcjonowania
do bezpośredniego
przesłuchania
najważniejszych
świadków, bo
przesłuchanie
wszystkich jawi się
jako zbędne.

1.10. **Inne
rozstrzygnięcia**

zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z Przytoczyć okoliczności	
II.	Na podstawie § 1, § 2 i § 17 ust.2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy Ł. B. koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w przedmiotowym postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		
SSA Jacek Szreder SSA Stanisław Kucharczyk SSA Maciej Żelazowski		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Rozstrzygnięcie o uniewinnieniu wszystkich oskarżonych		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana